04/06/2019

“Όποιος σκέφτεται ότι είναι πεθαμένος στην αμαρτία, να τρέξει σ’ εμένα, για να ζήσει”

/ Αγιορείτικα

Αγιος Γεράσιμος Παλλαδάς

Μου φαίνεται πώς όσα έχω αναφέρει για το μεγαλείο και την τιμή των εξομολογούμενων να ήταν αρκετά να παρακινήσουν όλους τους συναμαρτωλούς μου να τρέχουν στην εξομολόγηση. Ίσως όμως από την μια να αμφιβάλλουν σκεπτόμενοι τα πλήθη των αμαρτιών τους, και από την άλλη την δικαιοκρισία του Θεού, και έτσι θα καθυστερούσαν ή και τελείως δεν θα ήθελαν να εξομολογηθούν. Γι’ αυτό τους αναφέρω την ευσπλαχνία του μεγάλου Θεού, ότι είναι άπειρη και δεν υπάρχει ούτε μία αμαρτία τόσο μεγάλη που να την εμποδίζει, ούτε πλήθος που να την υπερβαίνει. Θέλοντας να μας τονίσει την μεγάλη ευσπλαχνία του Θεού ο ευλογημένος Δαβίδ λέει αυτά τα λίγα λόγια: «βράδυ, πρωί και μεσημέρι θα διηγούμαι και θα αναγγέλλω τα παθήματά μου και αυτός θα ακούσει την προσευχή

μου».

Ποιος βασιλιάς ή ποιος άρχοντας καταδέχεται τόσο εύκολα να ανοίγει τις πόρτες του παλατιού του και να δέχεται φτωχό άνθρωπο, να σκύβει με τόση ταπείνωση και να ακούει την δέησή του; Διαβάζω στην ιερή Γραφή και βρίσκω ότι οι βασιλιάδες των Περσών το έκαναν αυτό με πολύ δυσκολία έβλεπε κάποιος το πρόσωπο του βασιλιά.

Ευκολότερα πλησιάζεται ο ουράνιος βασιλιάς παρά οι βασιλιάδες του μάταιου κόσμου. Καλά λοιπόν το λέει ο προφήτης: «βράδυ, πρωί και μεσημέρι θα διηγούμαι». Και να θυμάστε το έλεος και ευσπλαχνία που έχει ο Θεός στον άνθρωπο, εάν έχει και πλήθος αμαρτιών. Βλέπετε το πνεύμα του προφήτη; Γνωρίζοντας την σπλαγχνική αγάπη του Θεού, παίρνει τόσο θάρρος και του λέει να σκύψει και να τον ακούσει: «Σκύψε, Κύριε, και κλίνε το αυτί σου και άκουσέ με». Και του λέει και την αιτία: «γιατί είμαι φτωχός». Θέλοντας να πει ότι είναι αμαρτωλός. ¬Σαν να λέει: «Κλίνε το αυτί σου και άκουσέ με, γιατί είμαι αμαρτωλός». Έπρεπε να πει: «Κλίνε το αυτί σου και άκουσέ με, γιατί είμαι άγιος και δίκαιος, «γιατί θα ικανοποιήσει τα δίκαια αιτήματα αυτών που τον φοβούνται και θα εισακούσει τις δεήσεις τους και θα τους σώσει». Καλά το λέει ο προφήτης, διότι είναι φωτισμένος από το Άγιο Πνεύμα. «Θεέ μου, Πατέρα μου σπλαγχνικέ, οι κλέφτες με απάτησαν και μου πήραν τα πλούτη που μου έδωσες, και έμεινα φτωχός. Πού να τρέξω; Δεν έχω κανέναν άλλο που να με συμπονά, να του πω τα παθήματά μου, παρά εσένα τον πατέρα μου, τον δημιουργό και πλάστη μου. Σ’ εσένα τολμώ και λέω· «Κλίνε το αυτί σου και άκουσέ με, γιατί συ είσαι, Κύριε καλοκάγαθος και επιεικής και πολυεύσπλαχνος σε όσους ζητούν τη βοήθειά σου».

Να σκέφτεστε με προσοχή, αδελφοί μου, πόσο μεγάλο ενδιαφέρον έχει ο αγαθός Πατέρας για μας τους αμαρτωλούς και τα άπειρα βάθη της ευσπλαχνίας του. Στο θείο και ιερό Ευαγγέλιο, στο οποίο θέλει να φανερώσει τον εαυτόν του, τον παρουσιάζει σε γεγονότα βοήθειας και σωτηρίας. Δεν λέει πουθενά, «εγώ είμαι το σπαθί ή εγώ είμαι το βέλος ή εγώ είμαι το φαρμάκι ή εγώ είμαι ο άδης και ο θάνατος». Αλλά, «εγώ είμαι η θύρα η ανοικτή». Γιατί; «Διότι, εάν έρχεται ο απελπισμένος αμαρτωλός, να βρει την καρδιά μου ανοικτή, να τρέχει με πολύ πόθο στην ευσπλαχνία μου. Εγώ είμαι η ζωή. Όποιος σκέφτεται ότι είναι πεθαμένος στην αμαρτία, να τρέξει σ’ εμένα, για να ζήσει. Εγώ είμαι η αλήθεια. Όποιος νικήθηκε από τον αρχηγό του ψεύδους, να τρέξει σ’ εμένα να ανανεώνεται με τη δική μου αλήθεια».

Ιδιαίτερα στέκομαι και θαυμάζω πως ο μεγάλος αυτός αισθητός ήλιος είναι μεγάλη εικόνα του Θεού, όπως όλοι μαζί οι διδάσκαλοι ονομάζουν τον Θεό μυστικό

ήλιο. Αλλ’ ο Θεός δεν λέει πουθενά, «εγώ είμαι ο ήλιος». Όχι! Αλλά, «εγώ είμαι το φως· και περπατάτε όσο έχετε το φως και εγώ ήρθα στον κόσμο σαν το φως, ώστε όποιος πιστεύει σ’ εμένα να μη μείνει στο σκοτάδι». Το ίδιο έλεγε και στους μαθητές του να είναι όχι ήλιος, αλλά φως· «εσείς είστε το φως του κόσμου». Άραγε για ποιο λόγο; Επειδή ο ήλιος είναι σκληρός, αλλά το φως είναι ευεργετικό.

Ο ήλιος τον χειμώνα, αν μας αγαπούσε, έπρεπε να μη φεύγει, και να στέκεται να μας ζεσταίνει. Αλλά φεύγει προς τα νοτιότερα μέρη, και μας βλέπει και ντυνόμαστε με διπλές γούνες, και δεν τον νοιάζει καθόλου. Μας ακούει και τρίζουν τα δόντιά μας και εκείνος ούτε που νοιάζεται. Ακόμη τη νύκτα, που μας τυλίγει το σκοτάδι, έπρεπε να στέκεται να μας φωτίζει. Είναι ψέματα όταν λέγεται πως είναι πατέρας όλου του κόσμου. Γιατί τη νύκτα πόσοι γκρεμίζονται από το σκοτάδι και πόσοι πνίγονται και πόσοι σκοτώνονται από τους εχθρούς και πόσες κλεψιές γίνονται και πορνείες και αιμομιξίες και άλλα. Από αυτά, τίποτε αυτός δεν σκέφτεται, ούτε λυπάται καθόλου για μας. Αλλά το φως πάντα το ευλογημένο, είναι πάντοτε έτοιμο να μας εξυπηρετεί, άλλοτε με τον ήλιο, άλλοτε με το φεγγάρι, άλλοτε και με τα αστέρια, άλλοτε σε λαμπάδες, σε καντήλια, και σε ξύλα, άλλοτε και σε διαφανείς πέτρες.

Έτσι και ο Κύριός μας είναι έτοιμος με κάθε τρόπο και σε κάθε στιγμή να μας δείχνει την σπλαγχνική του βοήθεια με τον ήλιο, δηλαδή από μόνη της η αγία θεότητα, και πριν από την ένσαρκο οικονομία, προαιωνίως ενδιαφερόταν για τη σωτηρία του ανθρώπου και ιδιαίτερα των αμαρτωλών.

(Αγίου Γερασίμου Παλλαδά, Άπαντα, τ. Α, Έκδοση Ι.Μ.Μ.Βατοπαιδίου, 2014, σσ.154-162)

(Απόδοση στη νεοελληνική γλώσσα: Αλέξανδρος Χριστοδούλου, Θεολόγος)